

The role of the National Police is generally to ensure that the laws are observed and enforced. Efforts are also directed at the prevention of delinquency. In that context, the National Police:

- conducts security operations (e.g. patrols, traffic control, identity checks);
- under the supervision of the judiciary, conducts criminal enquiries, serves search warrants, etc., as well as maintaining specific “judiciary police” services for criminal enquiries.

Police personnel are recruited on the basis of competitive examination. Training is given in specialized schools. The officer’s rank often depends upon his/her educational level, whether secondary or post-secondary. Once selected, police recruits attend the Saint-Cyr School at Mont d'Or for ten months, while inspectors attend the Canet-Cluse School for six months and peace agents attend the Superior School for six months.

France has mechanisms of internal and external evaluation that ensure proper police conduct. Ethical police conduct is further enforced by the Code of National Police and related investigatory bodies.

The French Gendarmerie (Gendarmerie Nationale or GN) is a police force under the administrative control of the Ministry of Interior.

The French Gendarmerie is a military institution created to ensure public safety. It guarantees the protection of individuals and their properties, informs, warns and rescues. In addition to ensuring the maintenance of law and order and the enforcement of legislation, it may also contribute to the military defense of the nation. Its missions include the policing of French countryside areas and small towns, usually with populations less than 20,000. Thus, although this comprises only 50% of the population, it is responsible for about 90% of the territory. This territorial Gendarmerie conducts crime investigations under the same laws and regulations as the members of the active Directorates of the National Police.

The Academy of National Gendarmerie Officers (Ecole des Officiers de la Gendarmerie Nationale or EOGN) is the officer’s training centre located in Melun which provides Officer’s basic training as well as retraining. After having been chosen through selective examination based on university standards, students must complete a two-year course (including Law, International Relations, Crime, Public Order, Human Resources Management, Relations with Medias, Human Rights, Foreign Languages, Crisis Management) in order to become a Gendarme Officer.

Non-commissioned officers are trained or retrained in one of the 6 academies that are to be found in the whole territory. The Gendarmerie promotion system offers large avenues for non-commissioned officers to become officers: At least 50% of the officers are former non-commissioned officers.

**Гайова Н.І.**

курсант 3 курсу ФПФПМГБ

ННПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник:

професор кафедри, доцент

## ЦИВІЛЬНЕ СУДОЧИНСТВО З ІНОЗЕМНИМ ЕЛЕМЕНТОМ

Сучасна практика цивільного судочинства має орієнтуватися на новий рівень судового правозастосування, а це означає не лише дотримання чинного законодавства, судових процедур, а й застосування Конституції України як нормативного акта прямої дії та Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, забезпечення доступності цивільного судочинства з точки зору реалізації конвенційного права на справедливий судовий розгляд. Застосування Конституції України та механізмів реалізації ЄКПЛ — ключове питання з точки зору втілення ідеї справедливого правосуддя, права на справедливий судовий розгляд. Воно визначається фундаменталізацією прав людини, вкрай важливою роллю правосуддя як функції правової держави і, врешті-решт, фундаментальним принципом правової системи і правосуддя — верховенством права.

Міжнародний цивільний процес (МЦП) означає сукупність процесуальних норм, яка є складовою частиною цивільного процесуального права як внутрішнього права держави.

При визначенні поняття міжнародного цивільного процесу необхідно враховувати, що воно збігається з поняттям цивільного процесу, але в ньому присутній іноземний елемент. Крім того, МЦП регулюється не тільки ЦПК кожної країни, але і міжнародними договорами. Тому термін «міжнародний» вживається в тому випадку, коли йдеться про правовідносини між особами, які належать до різних держав (іноземними особами), і іноземними судами, правовідносини, що виходять за межі окремої правової системи (надання правової допомоги і т.п.), і потребують з'ясування, який закон до них застосовується.

Отже міжнародний цивільний процес — це сукупність і система правових норм, що містяться у внутрішньому праві держави і в міжнародних договорах за участю цієї держави, які регулюють цивільно-процесуальні відносини між іноземними судами та учасниками процесу, один з яких є іноземною особою (іноземці, особи без громадянства, іноземні підприємства, установи, організації, іноземні держави та міжнародні організації), при здійсненні правосуддя з цивільних справ і наданні міжнародної правової допомоги.

До МЦП найчастіше відносять питання щодо:

- а) міжнародної підсудності (юрисдикції) з цивільних справ;
- б) цивільного процесуального становища іноземців, осіб без громадянства, іноземних підприємств і організацій, іноземної держави та її дипломатичних представників, міжнародних (міждержавних) організацій;
- в) судових доказів у цивільних справах з іноземною особою;
- г) порядку встановлення змісту іноземного закону, що підлягає застосуванню;

д) іноземних судових доручень;  
є) визнання та примусового виконання іноземних судових рішень з цивільних справ.

Згідно із ст. 1 Закону України "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства" від 22 вересня 2011 р. іноземцем є особа, яка не перебуває у громадянстві України і є громадянином (підданим) іншої держави або держав. За цієї ж нормою особою без громадянства є особа, яку жодна держава відповідно до свого законодавства не вважає своїм громадянином.

Відповідно до ст. 26 Конституції України іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, за окремими винятками, встановленими законодавством, користуються тими самими правами та свободами, несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України.

Відповідно до ст. 410 ЦПК іноземці, особи без громадянства, іноземні юридичні особи, іноземні держави (їх органи та посадові особи) та міжнародні організації (далі - іноземні особи) мають право звертатися до судів України для захисту своїх прав, свобод чи інтересів.

Таким чином, зазначена стаття відображає в цілому так званий принцип національного режиму, який означає, що в судочинстві іноземні особи як учасники процесу є суб'єктами цивільних процесуальних правовідносин і користуються такими самими процесуальними правами, що й громадяни України, за винятками, встановленими Конституцією та законами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Зокрема, міжнародними договорами України та законами України можуть бути встановлені особливості участі у процесі дипломатичних агентів, персоналу міжнародних організацій та інших осіб.

Процесуальна правоздатність і дієздатність іноземних осіб в Україні визначаються відповідно до права України (ст. 74 Закону України "Про міжнародне приватне право" від 23 червня 2005 р. № 2709-ІУ; далі - Закон № 2709-ІУ). На вимогу суду, який розглядає справу, іноземна юридична особа повинна пред'явити документ, що є доказом її правосуб'єктності (сертифікат реєстрації, витяг з торгового реєстру тощо). Цей документ визнається дійсним в Україні лише в разі його легалізації, якщо інше не передбачено законом або міжнародним договором.

Підсудність цивільних справ з іноземним елементом - це компетенція судів України щодо розгляду та вирішення цивільних справ і вчинення окремих процесуальних дій за участю іноземного елемента.

Згідно із ст. 414 ЦПК підсудність судам України цивільних справ з іноземним елементом визначається ЦПК, законом або міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України.

Іноземним елементом згідно із Законом № 2709-ІУ є ознака, яка характеризує приватноправові відносини, що ним регулюються, та дістає вияв в одній або кількох з таких форм: хоча б один учасник правовідносин є

громадянином України, який проживає за межами України, іноземцем, особою без громадянства або іноземною юридичною особою; об'єкт правовідносин знаходиться на території іноземної держави; юридичний факт, який створює, змінює або припиняє правовідносини, мав чи має місце на території іноземної держави (п. 2 ч. 1).

Розділом XII зазначеного закону встановлюються загальні правила підсудності судам України справ з іноземним елементом. Так, підсудність визначається на момент відкриття провадження у справі незважаючи на те, що в ході провадження у справі підстави для такої підсудності відпали або змінилися, крім випадків, передбачених у ст. 76 цього Закону. Встановлено також, що суд відмовляє у відкритті провадження у справі, якщо у суді чи іншому юрисдикційному органі іноземної держави перебуває справа із спору між тими самими сторонами, про той самий предмет і з тих самих підстав.

Стаття 76 Закону № 2709-ІУ встановлює підстави визначення підсудності справ судам України. Зокрема, суди можуть приймати до свого провадження і розглядати будь-які справи з іноземним елементом у таких випадках: якщо сторони передбачили своєю угодою підсудність справи з іноземним елементом судам України (крім справ, щодо яких встановлена виключна підсудність); якщо на території України відповідач у справі має місце проживання або місцезнаходження, або рухоме чи нерухоме майно, на яке можна накласти стягнення, або розташовані філія або представництво іноземної юридичної особи - відповідача; у справах про відшкодування шкоди, якщо її завдано на території України; якщо позивач у справі про сплату аліментів або про встановлення батьківства має місце проживання в Україні; якщо позивач - фізична особа у справі про відшкодування шкоди має місце проживання в Україні або юридична особа - відповідач - місцезнаходження в Україні; якщо у справі про спадщину спадкодавця у момент смерті був громадянином України або мав в Україні останнє місце проживання; дія або подія, що стала підставою для подання позову, мала місце на території України; якщо у справі про визнання безвісно відсутнім або оголошення померлим особа мала останнє відоме місце проживання на території України; якщо справа окремого провадження стосується особистого статусу або дієздатності громадянина України; якщо справа проти громадянина України, який за кордоном діє як дипломатичний агент або з інших підстав має імунітет від місцевої юрисдикції, відповідно до міжнародного договору не може бути порушена за кордоном; в інших випадках, визначених законом України та міжнародним договором України.

Один із таких випадків, передбачений у ст. 111 ЦПК, відповідно до якої підсудність справи за участю громадян України, якщо обидві сторони проживають за її межами, за клопотанням позивача визначається ухвалою судді ВСУ. У такому самому порядку визначається підсудність справи про розірвання шлюбу між громадянином України та іноземцем або особою без громадянства, які проживають за її межами.

Підсудність судам України є виключною у справах з іноземним елементом, якщо: нерухоме майно, стосовно якого виник спір, перебуває на території України; у справі, яка стосується правовідносин між дітьми та батьками, обидві сторони мають місце проживання в Україні; у справі про спадщину спадкодавець - громадянин України і мав у ній місце проживання; якщо спір пов'язаний з оформленням права інтелектуальної власності, яке потребує реєстрації чи видачі свідоцтва (патенту) в Україні; спір стосується дійсності записів у державному реєстрі, кадастрі України; справа стосується усиновлення, яке було здійснено або здійснюється на території України; в інших випадках, визначених ст. 77 Закону № 2709-IV.

Суб'єктами цивільних процесуальних правовідносин можуть бути не тільки іноземні особи, а й іноземні держави. На відміну від зазначених осіб, іноземні держави користуються судовим імунітетом. Імунітет від цивільної юрисдикції судів України полягає в тому, що за загальним правилом до іноземної держави не може бути пред'явлений позов, вона не може залучатися у справу в якості відповідача або третьої особи, на майно, яке належить іноземній державі і знаходиться на території України, не може накладатися арешт чи застосовуватись інші засоби забезпечення позову або звернення стягнення на таке майно. Ці дії можуть бути допущені лише за згодою компетентних органів відповідної держави, якщо інше не передбачено міжнародним договором України або законом України.

Судовий імунітет поширюється і на акредитовані в Україні дипломатичні представництва та консульські установи іноземних держав. Дипломатичні представники іноземних держав, зазначені у відповідних законах і міжнародних договорах України, та інші особи, які акредитовані в Україні, підлягають юрисдикції суду України у цивільних справах лише у межах, що визначаються принципами та нормами міжнародного права або міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Міжнародні організації підлягають юрисдикції судів України у межах, визначених міжнародними договорами України або законами України.

**Манюк Ю.В.**

курсант 4 курсу ФПФПМГБ  
Науковий керівник:  
професор кафедри  
юридичної психології НАВС  
кандидат психологічних наук  
Москалюк Л.М.

**ПСИХОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА СТРАТЕГІЙ  
КОНФЛІКТНОЇ ПОВЕДІНКИ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ З  
ОБ'ЄКТАМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ВЗАЄМОДІЇ**